

Small um í Klaksvík

Karl Mouritsen

SVEIMAÐI MILLUM LÍV OG DEYÐA

Miðverjarnir Dan og Brandur renna yvir móti 14 ára gamla Karli, sum liggur á síðulinjuni, og hugsa »come on, reist teg upp og spæl víðari«. Men hann reisisst ikki aftur. Varrarnar blána, hvør tægr knýttist av krampum. Í níggju minuttir sveimar hann millum lív og deyða, meðan fólk arbeiða fyri lívinum at fáa hjartað at pumpa aftur. Lívbjargandi fyrstuhjálp koppar útfallinum til tað betra

RÓGVI NYBO

Seinnapartin tann 15. august eru Birta Petersen og John Heri Mouritsen farin til dyst í Sandavági. Elsti sonurin spælir henda dagin sín fyrsta dyst við besta liðinum hjá 07 Vestur, og foreldrinu eru við vøllin. Hetta er helst ein vanligur leygardagur, eins og teir flestu hjá hesari familjuni. Tey eiga triggjar dreingir, sum allir spæla fótibólt, so fleiri dystir eru á skránni hvørt einasta vikuskifti. Henda dagin eru tey í hálvleikinum farin inn til mammu Biritu, sum býr beint við vøllin. Tá ringir telefonin. Tað eru ófrættaboð. Boð, sum at byrja við eru ring at fáa høvd ella hala á. Hesin vanligi leygardagur skal skjótt vísa seg at verða alt annað enn tann vanligi leygardagurin hjá hesari familjuni.

Fyrr um morgunin hevur 14 ára gamli sonurin Karl Mouritsen verið við U14 liðinum hjá 07 Vestur, sum leikti móti B36 í Sandavági, og for-



MYNDIR: PRIVAT



‘Come on, reist teg upp og spæl víðari’. Men tá teir koma nærri, síggja teir, at tað er álvari, og rópa eftir at fáa hjálp»

eldrini hava sostatt longu verið til ein dyst henda morgunin. Hann er farin við U16 liðinum norður til Klaksvíkar, har KÍ tekur móti teimum í Djúpumýru. Eitt lítið korter inni í seinna hálvleiki fær 07 Vestur innkast á egnari hálvu í høggu síðu. Karl fer út at taka innkastið. Hann bukkar seg niður eftir bóltinum og smellur um.

Ringt at skilja

Birta Petersen er mamma Karl. Hon er heima hjá mammu sínari í Sandavági, tá fartelesfonin ringir. Tað er Joan Hovgaard, sum er liðleiðari hjá U16 liðinum hjá 07 Vestur. Hon sigur í telefonini, at Karl er dottin um.

– Eg skilti tað ikki beinanvegin, greiðir Birta frá. Joan segði, at Karl var smallin um, men tað var ikki fyrr enn politiið kom í rørið, og endurtók tað, at eg uppfangaði álvaran í tí. Teir søgdu at støðan var álvarsom, og at vit máttu koma til Klaksvíkar Sjúkrahús. Tað gjørdi vit so. Men longu áðrenn vit vóru komin til Leynatunninlin fingi vit aftur boð um, at tey fóru at

flyta Karl á Landssjúkrahúsið, og at vit tí skuldu fara til Havnar.

Trúi tað var beinbrot

Hendingar sum hesa hava vit hoyrt um í útlenskum fótibólta fleiri ferðir seinnu árinu, har fótibóltsleikarar eru smalnir um á leikvøllinum. Men tað hevur eina ávísa fjarstøðu yvir sær, tá tað er úti í heimi. Eingin hugsar um, at tað sjálvandi eisini kann henda her. Fyrr enn tað hendir. Tað tekur eina løtu, áðrenn álvarin í støðuni gerst greiður fyri teimum. Joan Hovgaard er liðleiðari hjá 07 Vestur, og stendur á síðulinjuni í Klaksvík henda dagin.

– Vit fáa innkast í høggu síðu á okkara hálvu og Karl fer út at taka innkastið. Eg síggi tað ikki sjálv, tá hann smellur um, tí har er ein ljóssteyri fyri, ið blokerar útsýnið. Hann smellur so um. Miðverjarnir hjá okkum, Dan og Brandur, renna spakuliga yvir móti honum, har hann liggur á vøllinum, og hugsa »come on, reist teg upp og spæl víðari«. Men tá teir koma nærri, síggja teir, at tað er

